

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.00

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ • 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ • 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΙΟΥ 56
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 66

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ-ΚΥΡ - ΛΑΖΑΡΟΣ

Αγαπημένοι μου μικροί,

Βέβαια τόσο μεγάλο όνομα σημαίνει ότι και μεγάλα κατώρθωσε! Δεν είναι έτσι; Διότι μεγάλο όνομα χωρίς μεγάλα κατορθώματα θα μάς έκαμε να ξεκαρδισθούμε από τα γέλια.

Νά 'ξεύρατε τί ε-
τράβηξα από την κα-
λή μου την Κυρούλα
όταν μου πρωτοείπε
τόν Καπετάν - κύρ
-Λάζαρο!

«Θα σου είπω ένα
παραμύθι, Νώντα,
μούλεγε, Σήκω άπά-
νω να σε είπω. Ο
Νώντας, ή αφεντιά
μου δηλαδή, έσηκω-
νόμουνα.

«Ήτο μία φορά
κι' ένα καιρό ένας
Καπετάν-κύρ-Λάζα-
ρος, τώρα κάθισε χάρμο να στο είπω», μου έλεγε κάλιν.

— Έστρωνόμουν καλά - καλά χάρμο, άπλωνα τὰ μικρά μου
χαρκακια στην ποδίτσα της Κυρούλας μου, εκάρφωνα τὰ
ματάκια μου στα μάτια της, εκκλεία το στόμα μου για
νινοίξη, ύστερα διάπλατα, χωρίς να το καταλάβω, από τη
θεία διήγησι της Κυρούλας.

Μα ή Κυρούλα μου—ήρχιζε πάλι: «Λοιπόν, Νώντα
μου, είπαμε πώς ήτο ένας Καπετάν κύρ-Λάζαρο, σήκω
επάνω να στο είπω».

«Ένα άγ! χωρίς να το θέλω έβγαίνα από το στήθος
μου, αλλά σπικνωόμουνα. Έως είκοσι φορές θα μου έπαι-
ξεν αύξο το παιγνίδι, ως πού να μπή στη διήγησι ή μα-
καρίτισσα. Μα σās βεβαιώνω και χίλιες φορές να μου το
επαίξεν, εγώ είχα κουράγιο να κάμω ό,τι μου έλεγε, γιατί
εγνώριζα πώς θα αποζημιωνόμουν με το παραπάνω.

Αύτην την στιγμή σκέπτομαι ότι ή αγράμματη κυρούλα
μου για να με κάμω να προσέξω περισσότερον είχε μέθοδο
πού μακάρι να την είχαν και οι διαβασμένοι οι δασγάλοι.

B'.

Τέλος πάντων αρχίζω, γιατί δεν μ' άρέσει να σās βα-
σανίζω περισσότερο.

Ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος ήτο μπαλωματής εις ένα
μικρό χωριό, με τὰ κάτασπρα σπιτάκια του πού εφάνταζαν
την εποχή αυτή του Γενάρη μέσ' τη νύχτα με το όλόλαμπρο

φεγγάρι, σαν να ήσαν χιονισμένα, το φεγγάρι του Γενάρη
πού δεν υπάρχει στον κόσμο πουθενά παρα μόνο στην Πα-
τρίδα μας με τον καθαρό ουρανόν της.

Κοντά στο χωριό ήτο ένα πολύ μεγάλο δάσος από πεύκα
και έλατα μωσχομυρισμένα.

Ο κύρ-Λάζαρος λοιπόν ο παπουτσής—ο ανοιχτόκαρδος
και λεβέντης, ήτο ο πιδ αγαπημένος του χωριού.

Τὰ παιδάκια, ήτο ή χαρά τους, την ώρα πού τους έρ-
ραβε τις σόλες ή τις φόλες στα παπουτσάκια τους, να τον
περιστοιγίζουν και να ακούνη τα γόστιμα άστειά του και τὰ
πλέον γόστιμα παραμύθια του.

Πού να ήξευρε ο κύρ Λάζαρος πώς ο ίδιος θα κατα-
τούσε μια μέρα παραμύθι και παραμύθι μάλιστα άληθινό.

Μα με όλη την ανοικτή καρδιά πού είχε ο κύρ-Λάζα-
ρος, πολλές φορές εφαινετο πολύ σκεπτικός. Το πρόσωπό
του εσυμφέριαζε σαν να γινότανε μέσα του τρομερή τρικυ-
μία. «Αν τον έβλεπε κανείς μ' αυτό το άγριο πρόσωπο θα
έτρεχε να φύγη από τον φόβο του. Τὰ παιδάκια όμως πού
τόν είχαν συνειθήςσει, δεν έφοβούντο διότι ήξευραν ότι αυτή
ή τοικυμία σε λίγο θα περάσει.

Και πώς να μη στενοχωρείται έτσι ο κύρ-Λάζαρος αφού
με το μπάλωμα έπρεπε να θρέψη επτά παιδιά, την γυναίκα
του και την αφεντιά του, όπως έλεγε για τον εαυτόν του
με κωμικό τρόπο πού σε εκανε να μη μ'πορής να βαστα-
χθής από τα γέλια;

«Όσο κ' αν έλυωναν τὰ παπούτσια των χωρικών δεν
εφθανε το μεροδούλι να χορτάση τόσα στόματα.

Θα το πιστέψετε; οι μικροί του φίλοι—τὰ παιδιά δηλ.
πού τον έτριγύριζαν για να ακούσουν τὰ παραμύθια του, το
είχαν πάρει μυρουδιά και έπαιζαν περισσότερο, εσουρναν
επίτηδες τὰ παπούτσια των για να τρυπήσουν γρηγορότερα
για να πάρη κάλιν παράδες ο ανοιχτόκαρδος κύρ-Λάζαρος.

«Αλλά τέτοια δεν περ-
νούσαν στον κύρ-Λάζα-
ρο. «Υστερα από δέκα
μέρες θα σου τὰ ράψω
κατεργαράχο» έλεγε.

«Μα μπάρμπα Λά-
ζαρε...» «Μα και
ξεμά δεν έχει, ξυπόλυ-
τος δέκα μέρες, έτσι
θα σε μάθω να ξεχω-
ρίχης βοήθεια από βοή-
θεια. Τι γεύσι έχει ή

κάθε μία ακόμη δεν εδοκίμασες. Μάρς! δειχγέ μου την
ράχη σου!».

Μια μέρα εκεί πού ο κύρ-Λάζαρος έτρωγε το ψωμί του
αλειμμένο με λίγο μέλι, άρχισε να συγνεφιάζε πάλιν το
πρόσωπό του στην αρχή λίγο και σιγά-σιγά περισσότερο.

Ευρήκαν τότε περίστασι οι μύγες να ριχθούν στο μέλι.

Κάποτε σηκώνει το κεφάλι του ο κύρ-Λάζαρος και τους λέει «Κάμετέ μου τη χάρη να πάτε στο γειτονά μου τον τσιφουτή που βαστάει μέλι από τον καιρό του προσπαππού του και αφήνετέ με ήσυχον!»

Οι μυίγες όμως είχαν πάρει φόρα τώρα στο μέλι του κύρ-Λάζαρου.

Μα να ή μπόρα που ξε-σπασε! Μια δυνατή γροθιά στο σωρό, που σαν καλές νοικοκυράδες έτρωγαν οι αδιάντροπες, τις έκαμα λυώμα και το τραπέζακι του κύρ-Λάζαρου έγινε

καινούργιο!

Το σύμφερο άμέσως διαλύθηκε και ξέσπασαν τα γέλοια από τον κύρ-Λάζαρον. Ο αριθμός των σκοτωμένων ήτο μεγάλος και ο κύρ-Λάζαρος ήθέλησε να τους μάθη ακριβώς.

Μετράει λοιπόν τις μυίγες που έσκότωσε. Μία—δύο—τρεις.... σαράντα!

Εσούφρωσε τότε το πρόσωπο του κύρ-Λάζαρου για μερικές στιγμές, και άφησε γέλοια που είχαν μεταδοθή εις όλα τα εργαλεία του και εις όλα τα γύρω του. Μια φόλα μάλιστα έξυλωθή από τα γέλοια τα πολλά, μολονότι την είχαν ράψει τα χέρια του κύρ-Λάζαρου.

«Μωρέ» λέγει ο κύρ-Λάζαρος—τέτοιο παλληκάρι να είμαι και να περιμένω να ζήσω μπαλωματής! Κρίμα στα νιάτά σου, κρίμα στη λεβέντια σου κύρ-Λάζαρε—κρίμα στις εξυπνάδες σου, αφού τόσο καιρό δεν ένοιωσες τί αξίζεις. Να πώς οι έγθροι καμμιά φορά κατανοούν χρησιμότεροι από μερικούς φίλους. Νούς μόνον χρειάζεται και στο χάσι να ξεύρη κανείς να ώφειλται από την κουταμάρα του καθενός».

Χωρίς να 'πη σε κανένα τίποτε—ούτε «έχετε γειά» στην οικογένειά του—γύρνεται ο κύρ-Λάζαρο, και του δίνει για τη χώρα.

Πηγαίνει άμέσως εις ένα σιδηρουργείο και παραγγέλει ένα βαρύ-μακρύ σπαθί και λέγει στον αρχιτεχνίτη, αφού το στολίτη με δράκοντας και γοργόνες, να γράψη στη μέση με μεγάλα γράμματα

«Με μιά σαράντα σκοτώνω»
—Καπετάν—κύρ-Λάζαρος.

«Μά είν' αλήθεια;» τον ρωτάει ο σιδηρουργός. «Διή σου δουλιά δεν είναι να ρωτά;» του λέγει ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος με ύφος που έκαμε τον τεχνίτη να λουράξη. Ίσως από μέσα του να γέλασε, μα θα ίδουμε κατά πόσον είχε δίκαιον.

Έπηρε λοιπόν το σπαθί, έγραψε ένα συγκινητικό γράμμα στη γυναίκα του που παρ' όλιγον να τον κάμη να πετάξη το σπαθί του, το έριξε στο ταχυδρομείο και ξεκίνησε για το άπεραντο δάσος. Αφού επροχώρησε πολύ, πάρα πολύ μέσα στο δάσος, έκουράσθη υπερβολικά. Έξαπλώθη τότε στον ίσκιό ενός πεύκου, έφαγε όλιγο ξερό ψωμί, έβγαλε ύστερα το σπαθί από τη θήκη, τώβαλε δίπλα του και εξαπλώθη να κοιμηθή.

Το ρουχαλιτό του Καπετάν-κύρ-Λάζαρου εξύπνησε τους δράκους που κατοικούσαν εκεί κοντά σε μιά σπηλιά και έτρεξαν να ίδουν ποιά θηρία έτόλμησε να τους ταραΐξη την ήσυχιά τους.

Σαράντα ήσαν οι δράκοι· πλησιάζου' λοιπόν προφυλακτικά-προφυλακτικά και τί βλέπουν; Τον κύρ-Λάζαρο και δίπλα το σπαθί του με την έπιγραφή

«Με μιά σαράντα σκοτώνω»
Καπετάν—κύρ-Λάζαρος.

«Μωρέ τί είν' αυτός!» λέγουν σιγά-ο ένας εις τον άλλον, «με μιά χτυπιά του σπαθιού του σαράντα σκοτώνει... Άλλοίμονό μας αν ξυπνήση και μάς πετύχη! Σαράντα! σου λέει—Σαράντα! ούτε περισσότερους ούτε λιγώτερους Σαράντα!» Που να ήξευραν οι κακόμοιροι τί σαράντα έννοούσε ο κύρ-Λάζαρος.

«Τον καλοτιάνουμε να τον πάρουμε μαζί μας;» προτείνει ο μικρότερος δράκος.

«Καλά το έσκέφθης, λέγει ο αρχηγός. Ένας τέτοιος μάς χρειάζεται!»

Άρχισαν λοιπόν με φόβο να τον σκουντου' να ξυπνήση. Κάποτε ανοίγει τα μάτια του ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος και τί να ιδή;—σαράντα δράκους!

Η ψυχή του έπηγε να πετάξη στα ούρανια.

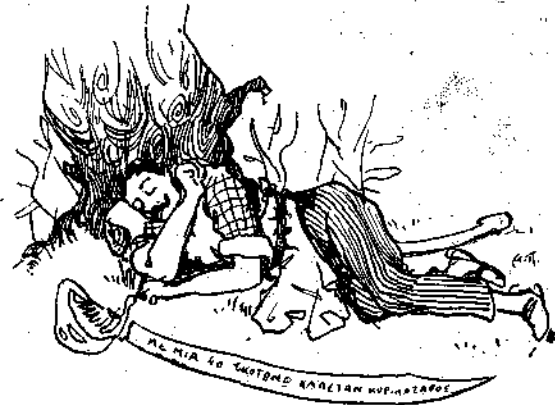
«Ε! Ε! Καπετάν-κύρ-Λάζαρε, ξυπναρούδια σας έκοιμηθήκατε καλά, δεν άμφιβάλλω—άρχίζει με σεβασμό ο αρχηγός. Που λες σά να πούμε το μέρος είναι θαυμάσιο· δεν είν' έτσι; Και για παλληκάρια σαν την άφεντιά σου. Και ο καιρός εξαιρετός—ε! ε! όχι, καπετάνιο μου; Και ποιός ξεύρει αν δεν σ' εξυπνήσαμε στο γλυκύτερο όνειρο! Ε! ε! μα είσαι μεγαλόκαρδος και... και... μεταξύ μας... βέβαια... θέλω να ειπώ πως παραξήγησες δεν χωρεί. Δεν είν' έτσι ξακουσμένε μου; Που λες—παλληκάρι με παλληκάρια ταιριάζει· όχι; Και... όσο και να κοιμηΐξω θα στο ειπώ πως τα παιδιά—και γώ δεν λέω, ακόμη περισσότερο γώ, μα και τα παιδιά όχι όλιγώτερο, όλοι τέλος πάντων ή επιθυμία μας είναι ή ευγενεία σας να καταδεχτής να... να... να... γίνης αδερφοπότης μας!»

Τρόμαξε να άποτελειώση ο αρχηγός των δράκων και ίδρωσε πρώτη φορά στη ζωή του.

Στο μεταξύ ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος είχε πάρει πάρα πάνω απ' ό,τι λέγεται θάρρος, είχε αποκτήσι ένα που δεν σάς το συνιστώ, αν και λίγα γράμματα το ξεχωρίζου' εις πάρε Θράσος!

Έστριψε το άρειμάνιο μουστάκι του ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος, ξερόβηξε, άπλωσε το χέρι στο σπαθί του, που έκαμε τους δράκους να όπισθοχωρήσουν μερικά βήματα και είπε'

«Μόνον το άθλιο «άκατάδεχτος» μου δίνει τη γλώσσα να πώ ένα μεγάλο—μεγάλο «Όχι» που να σάς πετάξη σαράντα μιλία από κοντά μου, γιατί σ' ένα Κα-

πετάν-κύρ-Λάζαρο δεν στέκει.... Μα «άκατάδεχτος» ποτέ μου δεν εστάθηκα. Τόκα λοιπόν τα χέρια μας!

Με μεγάλη παράτα ώδήγησαν τον Καπετάν-κύρ-Λάζαρο στη σπηλιά τους οι δράκοι.

Δ'.

Έβροχη σπηλιά' όλο διαμάντι, πηλάντι, χρυσάφι και άσπμι. Σαράντα δωμάτια βασιλικά, μιά κουζίνα και μία σάλα που την νύκτα δεν είχε ανάγκη από φώς, γιατί τα διαμάντια την εφώτιζαν σαν ήμερα.

Εις την στιγμήν έσκάλισαν στο βράχο και έτοιμάσαν ένα νέο δωμάτιο για τον Καπετάν-κύρ-Λάζαρο και το επίπλω-

σαν φυσικά καλύτερα από όλα τα άλλα δωμάτια, τα ίδια τους. Έπειτα έτοιμάσαν ένα πλούσιο τραπέζι με τόσα διάφορα και καλά φαγητά όπου ούτε ο καλύτερος βασιλης δεν ήμπορούσε να το έτοιμάση.

«Απόψε πρέπει να το διαλύσωμε ένωρίς, ειπεν ο αρχηγός γιατί ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος θα είναι κουρασμένος.»

«Α! μπά! ειπεν ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος, μα ή καρδούλα του το ειξερε τί θα έδιδε για μιά σταλιά ύπνο ύστερα από τόσα άπρόοπτα—«δεν βαριέθεσε να λέτε για ύπνο' εγώ μιά ώρα το πολύ κοιμούμαι το μερόνυχτο. Αν ρουχαλιζα στο δάσος, τώκαμα να δώσω σημείο της παρουσίας μου. Το άφιλότημο όμως το «άκατάδεχτος» με κάνει να μη σάς χαλάσω το χατήρι. Καλή νύκτα σας λοιπόν, γλυκα όνειρα— και χωρίς φόβο, αφού σάς συντροφεύει ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος.»

Ε'.

Υστερα από λίγες ήμέρες λέγει, με κάποια δειλία πάντοτε, ο αρχηγός, που ήθελε να δοκιμάση τη δύναμη του Καπετάν-κύρ-Λάζαρου.

«Ευέρεις, Καπετάν-κύρ-Λάζαρέ μου, έμεις μ' όλα μας τα πλούτη δεν καταδεχόμαστε να μάς ύπηρετου' ξένοι' τις δουλιές τις κάνουμε μοναχοι μας' σαν έρθη ή σειρά σου πρέπει και συ να κάμης ό,τι κι' έμεις.»

Φυσικά ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος δεν μπορούσε να άρνηθη, αλλά και άρχισε να τα χρειάζεται. «Αν κάμη τίποτε ή εξυπνάδα σου κύρ Λάζαρε, έκαμε, ει δε μή...» ειπε μέσα του και έβαλε το μυαλό του να δουλεύη γοργά κι' άκοίμητα.

Ηλθε επί τέλους ή σειρά του καλού μας Καπετάν-κύρ-Λάζαρου να φέρη ξύλα από το δάσος. Κάθε δράκος, όταν ήτο ή σειρά του, έξεροίζωνεν ένα δένδρο, το έκοβε στον ώμό του και το έφερνε στη σπηλιά.

Τί να κάμη τότε ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος; Έπηρε και αυτός δύο τρία σχοινιά και αφού έπηγε στο δάσος, άρχισε να δένη τα δένδρα. Έγνοείται πως δεν εβιάζετο.

Οι δράκοι έχασαν την ύπομονή τους και έτριξεν ένας να ιδή τί τρέχει.

«Όταν τον εύρε έτοιμον να τραβήξη τα σχοινιά του λέγει:—«Τί κάμεις αυτού Καπετάν-κύρ-Λάζαρε;»

«Δεν καταλαβαίνεις, άνθρωπάκό μου; Άμ! βέβαια, τόσο σώμα που αφήνει να φυτρώση και λίγη εξυπνάδα. Νά, δένω το δάσος να το τραβήξω να το φέρω όλο στη σπηλιά. Άμ τί θαρρείς πως θα ήρω εγώ τους αδερφοπητούς μου να παιδεύωνται, να κουβαλου' ένα-ένα δένδρο;»

—«Για όνομα του Θεού! Καπετάν-κύρ-Λάζαρε! μη

το κάμης να ζής! Θέλεις να μάς άφανίσης; Πότε θα ξαναγίνου' τα νέα δένδρα;»

—«Μά δεν στέκει σε μένα να κάμω άλλοιώς. Το νοιώθεις να θέλεις να σου βαρέσω καρπάνα να νοιώσης;»

—«Πάψε, Καπετάν-κύρ-Λάζαρε, να χαρής τα νιάτα σου, άφησε και φέρομε έμεις ξύλα.»

—«Σαν έχετε καιρό να γάνετε, όρίστε' εγώ ποτέ δεν θα καταδεχθώ να φέρω ένα δένδρο! ούφ! ένα δένδρο! για μένα είναι κουνουπι άπάνω στο κέρατο του βωδιού. Έδώ το «άκατάδεχτος» δεν με πειράζει, δεν στέκει να με πειράξη. Καπετάν-κύρ-Λάζαρος και ένα δένδρο! πάει;»

Σ'.

Υστερα από λίγες ήμέρες ήλθεν ή σειρά του Καπετάν-κύρ-Λάζαρου να φέρη νερό από το πηγάδι.

Έδώ σάς θέλω. Αν είσθε στη θέσι του Καπετάν-κύρ-Λάζαρου τί θα έκάνετε;

Φανταστήτε, ότι ο κουβάς που του έδωκαν, έχωρει σαράντα κουβάδες δικούς μας! Και τί βαρύς που ήτο! Μόλις τον έσήκωνε άδειον ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος και με τρόπο να μη τον νοιώσουν οι δράκοι.

«Αχ! Κύρ-Λάζαρε, τί σου χρειάζοτανε έκείνο το Καπετάν—», έμυρμούριζε στο δρομο ο καλός μας.

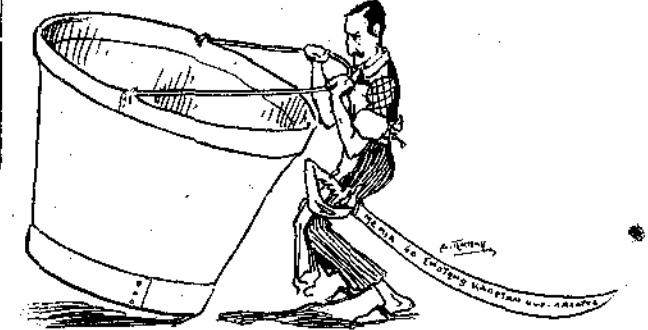
Κάποτε έφθασε στο πηγάδι και άρχισε να συλλογίζεται. Άλλά... Κάποτε τραβάει τη σακαράκα του και άρχίζει με αυτή να σκάβη τριγύρω το πηγάδι, αφού προτίητερα το έδεσε τριγύρω το στόμιο με το σχοινί του κουβά.

«Δεν πηγαίνεις, μικρέ, να ιδής τί μάς σκαρώνει πάλι, ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος;» ειπεν ο αρχηγός στον μικρότερο δράκο.

Ο δράκος έπηγε πάλιν και όταν τον εύρε να κάμνη αυτή τη δουλειά, του λέγει:

—«Τί κάμεις αυτού Καπετάν-κύρ-Λάζαρε;

—«Καλά κάνεις που με ρωτάς, γιατί το ξερό σου,βάξω στοιχημα, πως θα είναι γεμάτο άχυρα : ψέμματα; Για τι-

γούρα τάχεις τα μάτια; Ξεσκαλιζω το πηγάδι, ύστερα θα του δώσω μιά πρέξ τα πάνω, θα σου το βγάλω, όπως βγάλης του λόγου σου τον κουβά και θα το κόψω στον ώμο μου να το φέρω να το στήσω στη μέση του μαγειρειού. Τό ένοιωσες; Σάρεσει το σχέδιο να μη ξεροσκάνε τα χέρια σας με το να κουβαλάτε κάθε μέρα τον κουβά; Αυτός ο κουβάς είναι για βυζανιάρικα παιδάκια. Μα το σπαθί μου! δεν θα με νοιώσετε ποτέ! μα ποτέ!»

«Νά χαρής, ό,τι αγαπάς, Καπετάν-κύρ-Λάζαρε, μη το κάμης αυτό. Κάμε μου τη χάρη να μ' αφήσης να βγάλω εγώ νερό.»

—«Όρίστε παλληκάρι μου. Μα την ψυχή των σκοτωμένων, από τουτο το χέρι δεν θα μ' αφήσετε να σάς κάμω κάτι καλύτερο! Κακά έμπλεξα και κακά ξεμπερδέματα θα έχουμε.»

—«Μη θυμώνης, Καπετάν-κύρ-Λάζαρε, και ποιός

Ξεύρει, μπορεί σάλλο τίποτε να σ' αφήσουμε να κάμης το χέρι σου.»

Ζ'.

Μόλις άκουσεν ο άρχηγός το νέο, εκάλεσε τους δράκους εις μυστικό συμβούλιο. Ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος από τα κινήματα εκατάλαβε πώς κάτι σοβαρό θα συνέβαινε και έκαμε τον κοιμισμένο να μπορέση ν' ακούση τί θά έλεγαν. Μόλις νόμισαν ότι άπεκοιμήθη σέ μια πολυθρόνα, άποσύρθησαν εις το πλησίον δωμάτιον. Ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος πήγε σιγά και εκόλλησε τό αυτί του στην πόρτα.

«Πρέπει να ξεμπαρδέψωμε μαζί του,» είπεν ο άρχηγός «αύριο να τον περιποιηθούμε περισσότερο να μη βάλη κακό με το νού του, να τον αναγκάσωμε να πηη κάτι περισσότερο και τη νύχτα να πάμε με τα σκεύη στα κρεβάτια του να τον κομματιάσωμε.»

Ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος τα έχρησασθη όσον ποτέ άλλοτε. Ούτε δάσος ήτο

τώρα, ούτε πηγάδι, ούτε με λόγια έπρόκειτο να άπατήση τους δράκους.

Θά μου πηητε, δεν τό έσκάζε σιγά-σιγά τη νύχτα; Χμ! Τόσον κουτός δεν ήτο ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος. Αυτή ή σκέψις του ήλθε πρώτη, άλλ' αυτό θα ήτο τρανή άπόδειξις της δειλίας του και τότε όπου και αν πήγαινε δεν θα γλύτωνε.

Λοιπόν; να τους σκοτώση όλους; Ο τεχνίτης τό έγραφε εύκολα «με μια χιπιτιά σαράντα σκοτώνω», μα για τό χέρι του Καπετάν-κύρ-Λάζαρου δεν ήτο και τόσο εύκολο να τό κάμη. Οι δράκοι δεν ήσαν μυήγες κάθε άλλο.

Από την έννοια του, εκείνο τό βράδυ δεν έκοιμήθη ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος, και ούτε έπρεπε να κοιμηθη.

Την άλλη ήμέρα χωρίς να τό ιδούν οι δράκοι, προετοιμασε ένα κούτσουρο μακρού και χοντρού, όπως τό άνάστημα του.

Όλη την ήμέρα έφαίνετο χαρούμενος πολύ. Τό βράδυ έκαμε πώς ένύσταξεν ένωρις και έτραβήχθη στο δωμάτιό του.

Τό ίδιο έκαμαν και οι δράκοι. Ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος σιγά έσκέπασε τό κούτσουρο στο κρεβάτι του κι αυτός έπηρε μια ρουμेलιώτικη κάππα και έβγήκε και εκοιμήθη έξω από τη σπηλιά. Τα μεσάνυχτα έμπήκαν οι δράκοι στο δωμάτιο και άρχισαν ντουπ-ντουπ! ντουπ! τό κούτσουρο καθώς ήτο διπλωμένο με τά σκεπάσματα επάνω στο κρεβάτι.

«Τώρα δεν του έμεινε κόκκαλο πού να μη έγινε τριμματα» είπαν, και σαν να έφυγε ένα μεγάλο βάρος από τό στήθος τους, έπήγαν και εξαπλώθηκαν στα κρεβάτια τους να κοιμηθούν.

Ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος έμπήκε με τά έξημερώματα πάλι στη σπηλιά, έπέταξε τό κούτσουρο έξω και εξαπλώθη κι αυτός κάτω από τό καταστρωμένο πάπλωμα. Τό πρωί μόλις εκατάλαβε τους δράκους πώς έμαζεύτηκαν στη σάλα να πάρουν τό πρόγευμά τους, έσηκώθη, έξυρισθη με την ήσυχία του και παρουσιάσθη.

Οι δράκοι παρ'όλίγο να κοκκαλώσουν από τό φόβο τους. Μερικών μάλιστα τους έγύθη ο καφές και τους εξεμάτισε.

«Ε! σύντροφοι, καλημερούδια σας, κάτι πρωί-πρωί και χωρίς τό Καπετάν-κύρ-Λάζαρο—σαν να μη σάς γεμίξη

βλέπω, τό μάτι. Άλλοτε να μη ξαναγίνη—μα τό βαρό σπαθί μου—προσβολές δεν σηκώνω!»

—«Να μάς συμπαθής, Καπετάν-κύρ-Λάζαρε, να μη σου χαλάσωμε την ήσυχία. Πώς άρχισες; έκοιμήθης καλά;»

—«Μά τό σπαθί πού βλέπετε, όχι τόσο καλά. Κάτι διαβολοκούνοπα, δεν μάρισαν να κλείσω μάτι. Σό, μικρέ, να κυττάξης τό βράδυ να κλείσης τά παράθυρά μου ένωρις. Σαράντα δράκους, ανθρώπους σκοτώνει τό σπαθί μου, μα σαράντα κουνούπια είναι ντροπή. Πώς;»

Τίς τσικουριές να τό λέγη Κουνούπια! Φόβος κι τρόμος έπιασε τους δράκους: άκους Κουνούπια!

Η'.

Ο άρχηγός άναψε την πίπα του πού την είχε σβύσει ο φόβος, έξύσθη, έξερόδηξε, έτραβήξε δύο-τρεις φορές τη πίπα του για να του σκεπάση τό πρόσωπο ο καπνός να μη φαίνεται ο φόβος του και είπε: «Πολύ έπιθυμούσα Καπετάν-κύρ-Λάζαρε, να είξευρα, αν έχης σπίτι, γυναίκα, παιδιά. Να πούμε, δεν τους έπόνισες; Δεν θα ήθελες να τους ιδής;»

—«Έχω και παράγω, είπεν ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος, και επεθύμησα πολύ, μα και την καλή συντροφιά δεν την άφίνει κανείς χωρίς λόγο. Έπειτα χωρίς να σάς δείξω και την παληκαριά μου, δεν πάει να σάς άποχωρισθώ. Δεν είναι έτσι;» «Άρκετά-άρκετά, να σε χερών με λύπη μας, δεν λέγω, θα σε άποχωρισθούμε, άλλα και με μεγάλη μας ευχαρίστησι θα σε ιδούμε να... γυρίσης στο σπίτι σου.»

—«Μά έτσι με ξερά χέρια; Θα χάσω την ύπόληψί μου.»

«Α σε καλό σου! αυτό τό γνωρίζουμε. Θα σου ετοιμάσουν τά παιδιά ένα σακκι χρυσάφι και άλλα πράγματα με πολύτιμα πετράδια.» «Μεγάλη ή καλωσύνη σας, μα ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος, δεν πάει να γυρίξη, φορτωμένο ένα σακκι' τη σπηλιά όλη μάλιστα, άλλα ένα σακκι μόνο ποτέ!...» «Ε! δά σαν να μη νοιώθωμε ένα τόσο δά μικρούτσικο; Θα τό φορτωθή ένα παλληκάρι. Είσαι ευχαριστημένος;» «Μά τό σπαθί μου, πολύ». Σέ λίγο ο δράκος έφορτώθη και μπρός ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος και πίσω ο δράκος. Όταν έπληθιασαν στο σπίτι, λέγει ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος στο δράκο: «κάθησε εδώ μια στιγμή, να μπω να δέσω τά παιδιά μου γιατί δεν χωρατεύουν. Φαντασθήτε τώρα τη χαρά των παιδιών του! Σιγά-σιγά και σύντομα τους είπε τις περιπέτειές του. «Τώρα, τους είπε, θα σάς δέσω» σαν έμπη ο δράκος μέσα, ναρχισετε να φωνάζετε πεινούμε, πατέρα δράκου, κρέας θέλομε! δράκου κρέας θέλομε!»

Μόλις άκουσε αυτά ο δράκος δεν είδε τη στιγμή να πετάξη όπως όπως τό σακκι στο δωμάτιο και να τό βάλη στα τέσσερα.

Στό δρόμο νάσου και μια κυρά-Μαριώ. Καθώς είδε τό

δράκο να τρέχη έτσι άλαφιασμένο, έξεκαρδίσθη από τά γέλοια.

—«Μπα σε καλό σου! του λέει «ποτός σε κυνηγά, άνθρωπε και τρέχεις έτσι;»

Ο δράκος έπηρε λίγο κουράγιο, έσταμάτησε με δυσκολία και άγκομαχώντας άρχισε να λέγη. «Αχ! κυρά-Μαριώ μη φωτιάς τις συμφορές μας, δεν λέγονται. Κάθισαι να ξεκουρασθώ λίγο. Τό και τό με τον Καπετάν-κύρ-Λάζαρο!»

—«Να σάς χαρώ κουτοπράματα. Μωρέ τί λές; Άλήθεια; Μά δεν μου λέτε πώς είσθε για τά πανηγύρια; Μωρέ αυτός σάς έκαμε τόσα πράγματα; εγώ του ρήμαξα τό κοτέτσι και δεν μπόρεσαν να μου κάμουν τίποτε τά παιδιά του και σ' τρέμης σαν τό καλάμι. Ένα κοτόπουλο έπρόφθασε να πεταξη ψηλά και μου γλύτωσε. Έλα να ιδής πώς θα τ' αρπάξω και αυτό μια χαρά.»

—«Δέν έρχομαι, κυρά-Μαριώ, άφισέ με να του δίνω.»

—«Ντροπή καυμένη. Αν φοβήσαι τόσο δέσου στην ουρά μου και μη σε μέλλει.»

Έτσι και έγινε. Όπως χάνει την πεποίθησι στη δύναμι του, φαντάζεται πώς μπορεί να είναι άσφαλισμένος αν δεθη από την ουρά της κυρά-Μαριάς.

Η γυναίκα του Καπετάν-κύρ-Λάζαρου του είχε διηγηθή τά κατορθώματα της κυρά-Μαριάς και ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος παραύλαγε με μια δίκανη πιστόλα να την συγυριση.

Μόλις την είδε να έρχεται με δεμένο πίσω της τό δράκο, πού έτρεπε ή καρδιά του σαν του λαγού όπως φερανέριωναν οι φοβισμένες του ματιές, πετάει τη πιστόλα, βγαίνει από την κρυψώνα του και φωνάζει.

«Ε! κυρά-Μαριώ, δεν σ' έστειλα να μου τους φέρης όλους δεμένους; Τι να τον κάμω τον ένα;»

Καθώς άκούει έτσι ο δράκος «βοηθάτε ποδαράκια μου» έπρόφθασε να πηη, και... όπου φύγει φύγει. Είπατε ποτέ λαγό να τον κυνηγούν τά λαγωνικά και να τρέχη στον άνύφορο; Δεκαπλασιάσατε αυτή την τρεχάλα του λαγού να φαντασθήτε κάπως την τρεχάλα του δράκου.

Και ή κυρά-Μαριώ; Πολύ μυαλό δεν χρειάζεται να τό καταλάβη κανείς.

Κατρακυλώντας πίσω από τό δράκο τό έξυπνο κεφαλάκι της έμαθε ποίο είναι τό τέλος της κουτεμπονηριές.

Γ'.

Με την φυγή στα δόντια έφθασε στη σπηλιά και διηγηθή όλα στους συντρόφους του ο δράκος.

«Έμπρός παιδιά, λέγει τότε καταφοβισμένος ο άρχηγός, εδώ πού βασίλει ο Καπετάν-κύρ-Λάζαρος θέσι δεν έχομε πρέπει ναλλάξουμε ήμέρι.»

Και τότε τί λέτε για τον Καπετάν-κύρ-Λάζαρο; Είναι ή δεν είναι τό ένόμά του ίσο με τά κατορθώματά του; Καλή ή δύναμι, αλλά... τό μυαλό είναι καλύτερο.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Την εζήτησαν μαζί επί δύο ήμέρας δεν ειμύρεσαν όμως να την εύρουν.

Ο δυστυχής Μανωλιός από την λύπη του άρρώστισε και ή καλή κυρά-Γιασεμίνα τον έπηρε εις την οικίαν της πάλιν δια να τον περιποιηθη.

Μίαν ήμέραν ή κυρά Γιασεμίνα ενώ τον περιποιείτο είπεν εις αυτόν:

—Πές μου, μικρό μου, πές μου, ποίο είναι εκείνο πού ήμπορεί να σ' ευχαριστήση; σου ύπόσχομαι ότι θα σου τό δώσω...

—Τίποτε, καλή μου μητέρα, τίποτε δεν θέλω, έλεγεν ο Μανωλιός.

—Άλήθεια, τίποτε;... Ούτε μάλιστα να μάθης...

—Τι να μάθω; είπεν ο Μανωλιός ενώ έσηκώνετο.

—Να μάθης πού είναι ή Λειλά, καλό μου, αφού τό είξεύρω;

Δια μάς ο Μανωλιός εύρεθη έρθιος. Δεν ήτο πλέον άρρωστος. Έρρίφθησαν άμέσως εις την άγκαλιά της καλής κυρά Γιασεμίνας και έκλαιεν.

—Σε παρακαλώ, της έλεγε, πές μου, πές μου πού είναι;

—Είναι εις την οικίαν του δουλεμπόρου Άμπου Κασσέμ. Μου τό είπεν αυτό ή ύπηρέτρια του ίδιου Άμπου Κασσέμ. Ο Χάουκις την επώλησεν εις αυτόν μαζί με την Μαριάμ, την όποιαν επώλησεν χθές ο Άμπου Κασσέμ εις μίαν χήραν από την Βασόβραν, πού έχρειάζετο μίαν ύπηρέτριαν. Και τώρα ή μικρά μένει μόνη και περιμένει να πάμε να την ελευθερώσωμεν.

—Πάμε, πάμε, άμέσως! εφώναξε με άγυπομονησιαν ο Μανωλιός.

—Μη βιάζεσαι, παιδί μου; να ρωτήσωμεν και τους μπαμπάδες και πάμε μαζί μ' αυτούς να την πάρωμεν.

—Α! καλά λές. Πάω λοιπόν να τους τό είπω εγώ.

Και χωρίς να χάση στιγμήν έτρεξεν εις την οικίαν των ναυτών εις τους όποιους άνίγγειλεν όσα έγνωρίζεν.

—Λοιπόν, είπον οι ναύται, αύριον τό πρωί θα πάμε να την πάρωμεν από τον παλητόσυρκο αυτόν.

Την άλλη ήμέραν, επειδή ήτο Παρασκευή, οι εύσεβείς Μουσουλμάνοι, έβγαίνουν από τό τζαμί όπου έκαμνον την προσευχήν των. Άκριβώς εκείνην την στιγμήν κάμποσαι τούρκισσαι χορευτριάς, έδιδον διαφόρους παραστάσεις εις τον δρόμον και οι άνθρωποι έτρεχαν εκεί.

Έπήγαινον από σταυροδρόμιον εις σταυροδρόμιον και από οικίαν εις οικίαν και έχόρευον.

Τας έκερνούσαν δέ διάφορ γλυκά και σερμπέτια. Και κατ' αυτόν τον τρόπον έφθασαν εις την οικίαν του Άμπου Κασσέμ, του δουλεμπόρου. Έμβήκαν μέσα εις την οικίαν και αι ύπηρέτρια μαγεμένα από τους χορούς των άνοίγουν διάπλατες τις πόρτες.

Έκείνην την στιγμήν ακριβώς έφθασαν και οι ναύται μας. —Προσχή! είπεν ο Τρουφιναρ.

Και οι πέντε τότε (Όελ, Λεουμαρ, Τρουφιναρ, Μανωλιός και Σιδηρόσυρμας) έμπήκαν εις την αλληνη τάχα δια να ιδούν τας χορευτριάς.

Εις τό βάθος της αλλης εύρίσκοντο πέντε ή έξ γυναίκες, αι όποιαι εκάπνιζαν. Εις μίαν δέ γωνίαν εύρίσκετο στριμωμένη ή Λειλά, ή όποια έφαίνετο πολύ λυπημένη.

Ο Σιδηρόσυρμας έσκούντησε με τον άγκωνα του τον Μανωλιόν δια να την ιδη, άλλ' ο Μανωλιός την είχεν ιδη προητέρα απ' αυτόν.

—Έγώ θα τραγουδήτη και σ' θα χορεύσης, είπε χαμηλοφώνως εις τον Σιδηρόσυρμαν.

Και άμέσως ή φωνή του Μανωλιού ύψώθη εις τον άέρα, καθαρά και τρέμουσα από την συγκίνησιν. Έτραγουδούσεν ένα τραούδι έλληνικό, τό όποσον έγνωρίζε και ή Λειλά δι' αυτό μόλις ήκουσε την φωνήν του Μανωλιού έσηκώθη και ήθελε να τρέξη προς αυτόν. Άλλ' ούτος της έκαμε νεύμα να μη κουνηθη.

Έχώρευσαν με την σειράν των και οι ναύται ένα ναυτικόν χορόν. Κρίμα πού έλειπεν ο ναυάρχός των δια να τους καμαρώση, όταν έχόρευον.

Έν τω μεταξύ αι ύπηρέτρια του Άμπου Κασσέμ έφεραν

τά απαραίτητα σερυπέτια. Ο λεογάρ έστειλεν άρρώσως ένα άνθρωπον να πάρη κάμποσα μπουκάλια γεμάτα μ' ένα πιστό μυστηριώδες. Ο άνθρωπος ήλθε μετ' άλλων και έφερεν ένα κάniestρον γεμάτο με μπουκάλια.

Είς τὸ μάθημα τῆς Ἀριθμητικῆς.

Διδάσκαλος -- Μοῦ δίδεις 10 δραχμές, ἔπειτα ἄλλες 3; Τί ἔχω τότε;

Μαθητῆ -- (ὑπερηφάνως) χρέος διδάσκαλέ!

Φειδίας Συλλυμνιώτης

τώρα ἂν πίνωμεν διὰ τῆς καλῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐμπορίου σας.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ δουλέμπορος.

Τὰ μπουκάλια, ένα πρὸς ένα ἀδειασαν όλα καὶ ὁ Ἀμποῦ Κασέμ ἔγινε κόκκινος σάν παντζέρι ἀπὸ τὸ πικρό. Ἐπρότεινε τότε εἰς τοὺς ναύτας, νὰ τοῦ κοιλῆσουν τὸν γκιαούρην ἐκεῖνον, τὸν Μανωλιόν.

Διδάσκαλος διὰ νὰ ἐξαγάγῃ μαινετικῶς τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν μαθητῆν. Δὲν εὐχαριστήθη πολὺ ἀπὸ κανένα πρᾶγμα καμμίαν φορὰν;

Μαθητῆς, εὐχαριστήθηκα.

Διδάσκαλος Πότε; Μαθητῆς. Ὅταν ἔσπασες τὸ χεῖρ σου καὶ δὲν μπόρεσες δύο μῆνας νὰ με δείξης!

Στεφ. Βασιλόπουλος

μένα κυλιά....

Ὅταν δὲ ὁ Ἀμποῦ Κασέμ ἐκυλίσθη κάτω εἰς τὸ χῶμα,

ὁ Μανωλιὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν Λαίλαν καὶ σύρων αὐτὴν μαζὶ του, ἀνοίξε τὴν θύραν μετ' ὁποῖον ἔπεσεν ἀπὸ τὸν δουλέμπορον, ἔταν ἐκυλίσθη κάτω εἰς τὴν γῆν ἔπερασε τὴν πόρταν ἐκείνην μαζὶ μετ' ἡ Λαίλαν καὶ τὴν ἔκλεισε πάλιν.

Ὁ Τάνης εὐρῆκε μία δεκάρα καὶ τὴν πῆρα μῆλα.

Δὸς μου καὶ μένα ἕνα, τοῦ λέγει ὁ μικρὸς Νίκος, ὁ ἀδελφός του.

Τάκης δὲν σοῦ δίνω.

Νίκος δὲν μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλος ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅταν ἔχωμεν δύο πρᾶγματα, νὰ δίδωμε τὸ ἕνα.

Τάκης. Ναι, ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω τέσσαρα μῆλα!

Νίκος (ἀπελπισθεὶς) ἀρχίζει τὰ κλάματα...

Βασιλεὺς τῆς ἐρήμον

τῆς Μανωλιού, μετ' ὁποῖον ἔζησε βίον εὐτυχῆ καὶ ἀπληλαγμένον ἀπὸ τὰς φοβέρας ἐκείνας περιπετείαις.

Διδάσκαλος. Διὰ-ρεσον μετ' ὅσον τοῦν σου τὸ 50 διὰ 5.

Μαθητῆς. (σοβαρῶς). Καὶ τί πηλίκον νὰ εἶρω;

Ι. Ἀναστασόπουλος

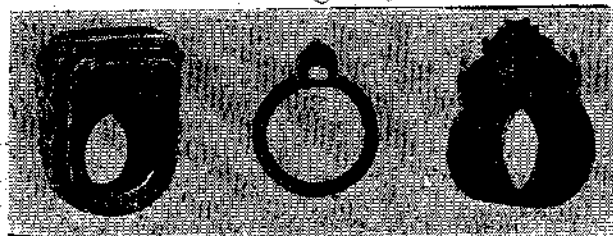
μαζὶ περιπληρήθησαν, μαζὶ ἔκλασαν, μαζὶ ἐγέλασαν, ἦτο, λέγομεν, δυνατόν δύο τοιαῦται ὑπάρξεις νὰ μὴ ἀγαπηθῶν τόσον ἔσον ἡγαπήθησαν; ὄχι, ἀπολύτως ὄχι.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Σήμερον ὁμοῦς τὸ δακτυλίδι εἶναι σημεῖον ἐρωτος ὑπὸ τὴν τοιαύτην του ιδιότητα, κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ ἐξύμνησε τόσον ὥρατα ὅσον ὁ Γερμανὸς ποιητὴς Χούλαντ, εἰς ἕνα του ποιήμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ κόρη τοῦ Χρυσοχόου».

Ἐνας χρυσοχόος ἐκάθητο μίαν ἡμέραν μέσα στὸ κατάστημα του περιτοχοῦμενος ἀπὸ τὰ πολύτιμα κοσμήματα τοῦ φημισμένου ἐκ τῶν ὁπίων τὸ ὠραιότερον ἦτο ἡ κόρη του Νέλλα, θαῦμα ὠραιότητος.

Ἄφνης εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημά του ὠραιότατος ἱππότης, ὁ ὁποῖος τοῦ παρήγγειλε νὰ τοῦ κατασκευάσῃ χρυσοῦν στέμμα καὶ ἕνα διαμάντιν δακτυλίδι, λαμπρότερο καὶ ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ τὸ προορίζει γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του.

Τὸ δακτυλίδι ἐτοιμάσθη καὶ ἀνέλαβεν ἡ Νέλλα νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὸν ὠραῖον ἱππότην. Τὴν στιγμὴν ὁμοῦς ἐκείνην ἡ Νέλλα κατελήθη ἀποτόμως ἀπὸ φοβερὰν μελαγχολίαν καὶ δάκρυα ἔρχισαν νὰ διαυλακῶνουν τὰ μάγουλά της ὅταν φιλοῦσε τὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ στολίσῃ ξένα δάκτυλα καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ κατὰ τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ.

«Ἄχ! ποῖα δεσποινὶς εὐτυχῆς σαυτὸν τὸν κόσμο θὰ φορέσῃ, στὸ δάκτυλό της τὸ δακτυλίδι τοῦτο. Ἐὰν ὁ ὠραῖος ἱππότης εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μοῦ χάρισῃ μία τοῦφα ἀπὸ τὰ μαλλιά του, καὶ τὴν ὠραιότεραν βασιλοπούλαν τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἐξῆλευν.»

Ὁ ὠραῖος ἱππότης ἦτο ἀφ' ἐτέρου πολὺ αἰσθηματίας. Πῆρε τὸ στέμμα καὶ τὸ ἔφερεσε στὸ μέτωπο τῆς κόρης τοῦ χρυσοχόου, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν συγκίνησιν κατόπιν δὲ πέρασε καὶ τὸ δακτυλίδι εἰς τὸ δάκτυλο τῆς Νέλλας, ὀνομάζων αὐτὴν σύζυγόν του καὶ βαρωνίδα τοῦ Βοζέ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγένετο ἡ στέψις των καὶ ἡ θύελλα οὕτω εἶχε παρῆλθει κατὰ τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΔΟΓΗ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τὸ δακτυλίδι ἀργότερα δὲν ἐσήμαινε μόνον δεσμόν μεταξὺ προσώπων ἀλλὰ καὶ τοὺς δεσμούς οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦνται

μεταξὺ λαῶν. Καὶ μάλιστα εἰς τὴν Βενετιαν, τὸ δακτυλίδι εἰς κάποιαν ἐποχὴν, ἐχορηγοποιήθη ὡς σύμβολον τοῦ δεσμοῦ ἐνὸς ἐλοκλήρου λαοῦ μετ' ἐνὸς τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, μετὰ τῆς θαλάσσης. Ἴδου ἡ ἱστορία τῆς πράξεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐνέγει ἀπλοῦν μεγαλεῖον.

Κάθε χρόνος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὁ δόγης τῆς Βενετίας, ὄρθιος ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου του, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῆς Συγκλήτου καὶ γύρω ἐπὶ πολυαριθμῶν γουδοῶν ὑφ' ἐλοκλήρου τοῦ λαοῦ του, ἠρραβωνίζετα μετ' ἡ θαλάσσαν.

Ἡ τελετὴ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ ἀρραβῶνος ἐγένετο ὡς ἐξῆς: Ὁ Δόγης ἐβγάλε τὸ πολύτιμο δακτυλίδι του καὶ ἀφοῦ τὸ ἐσήκωνε προηγουμένως πολὺ ψηλὰ ἀπὸ τὰ κύματα, τὸ ἄφινε κατόπιν νὰ καταπέσῃ, μέσα εἰς τὴν θαλάσσαν, ἐνῶ ὁ λαὸς ἐζητωκραύγαζε καὶ τὰ γύρω πυροβολεῖα ἐδόδουν τὸ σύμπαν μετ' ὁ κανονισμοὺς των.

Ἡ Βενετία τότε ἦτο ἡ θαλασσοκράτειρα τοῦ κόσμου. Ἐπομένως δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ καταλληλότερον τρόπον ὅπως ἐκδηλώσῃ τὴν κυριαρχίαν της ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Εἰς τὴν Βενετιαν ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ἐξῆς παράδοσις. Νύκτα τινὰ θυελλώδη τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1430, ἕνας ἀγνω-

Ὁ κληρονομικός τῆς Γαλλίας Ἰωάννης Φάβο σφραγίζων μετ' ὁ δακτυλίδι του τὴν σφραγίστην τῆς Φραγκοῦτης (1871), ἡ ὁποία ἀπεστέρησε τὴν Γαλλίαν τῶν δύο εὐφοροτάτων τῆς ἐπαρχίας, τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης.

στος ἐπλησίασεν ἕναν γουδοῖον εἰς τὴν Πιαζέταν τὸν ὁποῖον διέταξεν ὅπως τὸν μεταφέρῃ εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Ἄγ. Γεωργίου, ὅπου δεῦτερον μυστηριώδες πρόσωπον ἐπεβιδάσθη τῆς γόνδολας. Προϋχώρησαν ἀρκετὰ καὶ εἰς τὸν Ἄγγον Νικόλαον τρίτον πρόσωπον ἀγνωστον ἐπήδησεν εἰς τὴν γόνδολαν, μετ' ὁ αὐτὴ ἐτράθηξεν ἀνοικτὰ εἰς τὸ πέλα-

γος. Ἐκεῖ παρατήρησεν ὁ γονδολιέρης πλοῦτον τι μυστηριώδες, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον δαίμονες, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ ἐπιθεοῦν κατὰ τῆς Βενετίας. Οἱ τρεῖς ἀγνωστοὶ τῆς γονδολας, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς τρεῖς πολιούχους τῆς Βενετίας, τὸν Ἅγιον Μάρκον, τὸν Ἅγ. Γεώργιον καὶ τὸν Ἅγ. Νικόλαον, ἤρχισαν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ νὰ κάρουν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἀμέσως τὸ μὲν πλοῖον ἐξηφανίσθη, γαλήνη δὲ ἐσκέπασε τὴν θάλασσαν. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος μετὰ ταῦτα ἐβγάλε τὸ δακτυλίδι του καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν γονδολιέρην, μὲ τὴν παραγγελίαν ὅπως τὸ ἐγγχειρῆσιν εἰς τὴν δόγην τῆς Βενετίας τὸν Βαρθολομαῖον Γραδενῆγον, ἵνα ὅλος ὁ λαὸς μάθῃ τὸ θαῦμα. Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶμεν ὅτι τελεταὶ μυθώδους πολυτελείας καὶ δοξολογίαι καὶ πανηγύρεις ἐπικολοῦσθαι ἐν Βενετία μόλις ἐγνώσθη τὸ θαῦμα.

Σήμερον τὸ δακτυλίδι χρυσεμβεῖ ἀκόμη ἀντὶ σφραγίδος, ὅπως ἐπικυρώσῃ τὰς μεταξὺ τῶν κρατῶν συνθήκας καὶ τὴν εἰρήνην. Οὕτω χρῆσις δακτυλιδίου εἰς ἐπικύρωσιν εἰρήνης ἐγένετο κατὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς εἰρήνης τῆς Φραγκοῦρτης, μεταξὺ τοῦ Βίσαρχου ἀρχικαγκελαρίου τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Γουλιέλμου Φάβρ, πληρεξουσίου τῆς Γαλλίας.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητά μου Ἀνήφια,

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον σᾶς ἀνήγγειλα τὴν διακοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ **Παιδικοῦ Ἀστέρου**. Τώρα σᾶς ἀναγγέλλω τὴν μετατροπὴν τῶν εἰς ἐτήσιον Παιδικὸν καὶ Οἰκογενειακὸν Ἡμερολόγιον ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον **Παιδικὸς Ἀστήρ**. Τὸ ἐρολόγιον αὐτὸ θὰ ἐκδίδεται κατὰ Δεκέμβριον ἐκάστου ἔτους καὶ θὰ κυκλοφορῆ χρυσόδετον. Ὡστε βλέπετε ὅτι ὁ **Παιδικὸς Ἀστήρ** πάλιν θὰ λάμπῃ καὶ θὰ φωτίξῃ τοὺς μικροὺς τοῦ φίλου. Ἐὰν ἐκδίδόμενος ἀνὰ 10 ἡμέρας, κατάρθωσιν νὰ κόμῃ τόσας καταχτήσεις μεταξὺ τοῦ μικροῦ κόσμου καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τόσους θαυμαστάς, διὰ τὴν ὠραίαν του ὕλην καὶ ἐκδοσὴν, φαντασθῆτε τώρα τί θὰ εἶναι ὡς ἡμερολόγιον ὅπου ἔχομεν καιρὸν ἕνα ἔτος ὁλόκληρον.

Ὁ δεῦτερος τόμος τοῦ **Παιδικοῦ Ἀστέρου** ἔγινε βιβλίον αὐτοτελές χωρὶς νὰ μὲνῃ κανένα μυθιστόρημα ἢ διήγημα ἀτελειώτων. Ὅπως δὲ εἶναι κομμοδεδεμένος—ὁλόχρυσος μὲ μίαν χρωματιστὴν εἰκόνα εἰς τὰ πινακία—φαίνεται σὺν νὰ ἦλθε τώρα ἀπὸ τὸ Παρίσι! Πρέπει ὅλα σᾶς νὰ στῆλετε τὰ φύλλα σᾶς τοῦ **Παιδικοῦ Ἀστέρου** εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον Δημητράκου νὰ τὸν δέσετε μὲ αὐτὸ τὸ κάλυμμα:

Κάλυμμα καὶ βιβλιοδέτησις δρ. 1.50 διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 2.

Κάλυμμα μόνον δρ. 1, διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 1.25.

Καὶ μίαν τελευταίαν μου συμβουλὴν: Ἐπειδὴ πολλὰ ἀνήφια μου ἔχουν πληρώσει συνδρομὴν διὰ τὸ 1914, πολλὰ δὲ καθυστεροῦν τὴν λήξασαν συνδρομὴν των, παρακαλῶ, τὰ μὲν πρῶτα νὰ γράψετε πρὸς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Δημητράκου νὰ σᾶς στῆλῃ κατὰ προτίμησιν κανένα ὠραῖον βιβλίον ἢ τὰ χρήματά σας, τὰ δὲ δευτέρως νὰ ἐμβάσῃτε τὴν συνδρομὴν σας καθὼς καὶ πάντα ἄλλον λησμόν. Τὰ ἀπωλεσθέντα ἢ καθυστερηθέντα κέρδη ἢ φύλλα θὰ σταλοῦν ἀνελλιπῶς εἰς ὅλα σας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ὅλα σας καὶ σᾶς εὐχομαι καλὴν ἀντάμωσιν τὸν προσεχῆ Δεκέμβριον 1914 εἰς τὸν ἀγαπητὸν μας **Παιδικὸν Ἀστέρα**.

Η ΘΕΙΑ ΣΑΣ ΚΑΛΗ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ Εἰς πολυτελεστάτην εἰκονογραφημένην ἔκδοσιν ἐπὶ ἀρίστου χαρτου, μετὰ 1500 περίπου εἰκόνων ἐπὶ χαρτου illustration.

ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΑΛΚΑΝΟΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΥΠΟ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΩΚΟΥ

Μετὰ εἰσαγωγῆς ἐκ τῆς πολιτικῆς καὶ διπλωματικῆς ἱστορίας τῆς τελευταίας 40ετίας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ἐπεδύμων ἐκθέσεων τῶν σωματαρχῶν.

Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως εἶναι ἐγγύησις διὰ τὸ σπουδαιότατον αὐτὸ ἔργον τοῦ ὁποίου τὴν ἔκδοσιν ἀνελάβομεν. Ὁ κ. Βώκος γνωστότατος συγγραφεὺς εἰργάσθη μετὰ τῆς εὐσυνειδήσιας ἢ ὅποια διακρίνει ὅλα τὰ ἔργα του. Ἐπιδοθεὶς ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ἐν ἔτος ἤδη εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς *Ἱστορίας τοῦ Βαλκανοτουρκικοῦ πολέμου καὶ παρακολούθησας τὸν πόλεμον ὡς πολεμικὸς ἀνταποκριτικὸς* ἠδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ ἀκριβῆ εἰκόνα τῶν γεγονότων συγχρόνως δὲ δὲν ἔγραψε ἀπλὴν ἀφήγησιν συμβάντων, ἀλλὰ συνέδεσε αὐτὰ ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ των πρὸς τὰς μακρυνὰς καὶ ἀπωτέρας ἱστορικὰς καὶ ἐθνολογικὰς αἰτίας ἐκ τῶν ὁποίων προήλθον τὰ γεγονότα αὐτὰ.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἔργου δίδει ἀκόπως καὶ ἐν συντομίᾳ εἰς τὸν ἀναγνώστην πλήρη εἰκόνα τῶν πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν γεγονότων ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὴν τελευταίαν 40ετίαν, ἄνευ τῶν ὁποίων καταντᾷ ἀδύνατος ἢ κατανόησις τῶν αἰτιῶν, τὰ ὅποια προεκάλεσαν τὸν ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν.

Ὁ συγγραφεὺς ἐπεδίωξε ἀκόμη νὰ σκοπίσῃ εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του ἅπλετον φῶς ἀνεπηρέαστου κρίσεως. Ἀνώτερος φυλετικῆς μίσεως, αὐθαρέτου γνώμης καὶ πατριωτικῆς μεγαλαυχίας ἐπιλοδόγησε νὰ γράψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου τὸν τρόπον τοῦ ὀκλύεσθαι καὶ ζυδοκῆσθαι ἐκ τῆς Ἱστορίας. Οὕτω ἡ ἱστορία του αὐτῆ δὲν εἶναι ἀδυσχὸς καὶ νεκρὰ ἀφήγησις τῶν συγχρόνων γεγονότων, ἀλλὰ ἰσχυρὸν διανοητικὸν μέσον διὰ τὴν μέλλουσαν σταδιοδρομίαν τοῦ ἔθνους.

Τοιοῦτον ὄν ἐν ὀλίγοις τὸ ἔργον οὕτινος τὴν ἔκδοσιν ἀνελάβομεν, γεγραμμένον εἰς ὕψος σαφές, ἀπλοῦν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀπλότητι γοητεῖον, κατανοητὸν ἀπὸ ὅλους, πλήρες χαρακτηριστικῶν ἐπεισοδίων, πρέπει νὰ ἀγορασθῆ ἀπὸ ὅλους, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, σοφοὺς καὶ μὴ.

Θὰ κυκλοφορήσῃ κατὰ τεύχη ἀπὸ τοῦ προδεχοῦς Ἰανουαρίου.

Ἐκάστον τεύχος ἐκ Σελ. 68, ὧν 4 ἐπὶ χαρτου illustration.

μετὰ 24—30 εἰκόνων, λεπτὰ 60.

Τὸ ὅλον ἔργον ὑπολογίζεται εἰς 30 τεύχη ἢ δὲ διάρκειαν τῆς ἐκδόσεως εἰς 6 μῆνας. **Οἱ προκληρώνοντες δρ. 15 λαμβάνουσιν αὐτὸ ἄδενον καὶ δρ. 20 δεδεμένον,** ἢ λαμβάνουσι τὰ τεύχη καὶ ἐπιστρέφουσιν ἡμῖν ταῦτα πρὸς δέσμιον δωρεάν. Εἰς τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ τεύχη πρὸς βιβλιοδέτην ἀποστέλλομεν τὰ καλύμματα.

Τὰ ἐπὶ πλέον τῶν 30 τεύχη (ἐὰν τὸ βιβλίον ὑπερβῇ τὰ 30) θὰ διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς συνδρομητὰς δωρεάν.

Ἀπευθύνεσθε: Βιβλιοπωλεῖον Δ. Δημητράκου τὶς Ἀθήνας (Σταδίου 86).